

Οι «υπηρέτες του Θεού»: Δύο πορτραίτα ρώσων ιερέων

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πηγή: Kommersant

Με αφορμή του εορτασμού των 1025 χρόνων από τον εκχριστιανισμό της Ρωσίας, δύο ιερείς μιλάνε για το λειτούργημά τους, που εξελίσσεται δυναμικά. Είναι χαρακτηριστικό ότι μόλις μέσα στα δύο προηγούμενα έτη ο αριθμός των ιερέων της Ρωσικής Εκκλησίας αυξήθηκε κατά 1106.

ΕΡ. Πού υπηρετείτε; Είναι μεγάλη η οικογένειά σας;

ΑΠ.Υπηρετώ στον ναό του Αγίου Αλεξάνδρου Νιέφσκι, στην πόλη Καλάτς της περιφέρειας του Βορόνεζ. Η γυναίκα μου λέγεται Γεκατερίνα, και έχουμε τρία παιδιά.

ΕΡ. Σε ποια οικογένεια μεγαλώσατε, γιατί αποφασίσατε να γίνετε ιερέας;

Διαβάστε επίσης:

Από την εξάρτηση των ναρκωτικών στην κατανόηση του Θεού

ΑΠ.Ο πατέρας μου δούλευε δικηγόρος, η μάνα μου λογίστρια. Η μάνα μου ήταν βαπτισμένη, εγώ βαπτίστηκα αρκετά νωρίς, όταν ήμουν πέντε χρόνων. Μετά το

σχολείο πήγα στρατό, δούλεψα στην αστυνομία σε διάφορες θέσεις. Πήρα πτυχίο Νομικής. Όταν ερχόμουν για εξετάσεις, πήγαινα στην εκκλησία. Σιγά σιγά η εκκλησιαστική ζωή πέρασε μέσα μου. Αργότερα αποφάσισα να παραιτηθώ από την αστυνομία και εισήλθα στην Ιερατική Σχολή, όπου σπούδασα εξ αποστάσεως, δουλεύοντας ταυτόχρονα σε διάφορα μέρη, και έψαχνα για τη σύντροφο της ζωής μου. Είμαι ιερέας εδώ και δύο χρόνια. Η απόφαση να συνδέσω τη ζωή μου με την υπηρεσία στον Θεό ήρθε βαθμιαία, όμως εύκολα.

ΕΡ. Τι σας αρέσει στο λειτούργημά σας, και τι είναι το πιο δύσκολο, τι σας στεναχωρεί;

ΑΠ. Μου αρέσουν τα πάντα. Η επικοινωνία με τον Θεό, η επικοινωνία με τον κόσμο, μου αρέσει να λέω στους ανθρώπους πώς να γίνουν ευτυχισμένοι. Το πιο δύσκολο είναι το να βλέπεις τους ανθρώπους να πονάνε με την αμαρτία τους, τον εαυτό τους και τους δικούς τους, αλλά να μη διακρίνουν την αιτία αυτού του πόνου στον εαυτό τους. Η αμαρτία είναι πάντα πόνος, καταστροφή, αρρώστια. Όταν ένας άνθρωπος αμαρτάνει, κάνει ζημιά στον εαυτό του.

Δεν υπάρχει «πνευματόμετρο»

ΕΡ. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι ανάμεσα στο ποίμνιό σας που πιστεύουν αληθινά;

ΑΠ. Δεν είμαι σε θέση να αξιολογώ το επίπεδο της πνευματικότητας. Δεν υπάρχει κανένα “πνευματόμετρο”, ούτε είμαι διορατικός. “Έρχομαι στο ναό, γιατί είναι της μόδας”, δεν υπάρχει κάτι τέτοιο στα χωριά και στις κωμοπόλεις. Το Καλάτς είναι ακριβώς έτσι. Λίγο περισσότεροι από 20 χιλιάδες κάτοικοι. Οι δεισιδαιμονίες είναι, βέβαια, ένα συνηθές πρόβλημα.

ΕΡ. Η Ρωσία είναι χώρα κοσμική. Ποιος είναι ο ρόλος της Εκκλησίας ;

ΑΠ. Ο ρόλος της είναι σαν εκείνον της ψυχής στο σώμα κάποιου. Άλλος λέει ότι υπάρχει, άλλος το αρνείται. Όμως ο κάθε άνθρωπος καταλαβαίνει, ότι έχει μέσα του μια ουσία, που τον κάνει άνθρωπο και όχι ζώο. Για τους ανθρώπους που πιστεύουν η Εκκλησία είναι το πλοίο της σωτηρίας. Όμως ο ρόλος της Εκκλησίας είναι ευρύτερος: Απευθύνεται και προς τους άθεους, και προς τους αλλόθρησκους.

Συντηρούμαστε από τις δωρεές

ΕΡ. Ποια είναι η γνώμη σας για την κοινωνική διαστρωμάτωση μεταξύ των κληρικών;

ΑΠ. Δεν έχουμε μεγάλες διαφορές. Ο κάθε ιερέας μπορεί να δημιουργήσει ένα δικό του, οποιουδήποτε μεγέθους, ποίμνιο. Και, φυσικά, οι άνθρωποι είναι πρόθυμοι θα

βοηθήσουν. Όπως στα χωριά, όπου βοηθούν κυρίως με τρόφιμα. Ωστόσο οι δωρεές δεν είναι το πιο σημαντικό για τον ιερέα. Πρέπει να εκτελεί τα καθήκοντά του με πίστη και αγάπη. Ο Θεός δεν θα αφήσει έναν τέτοιον άνθρωπο να πεινάσει.

ΕΡ. Με τι πόρους ζει η οικογένειά σας; Ποιο είναι εκείνο το αγαθό, που χρειάζεται στην οικογένειά σας, αλλά δεν μπορείτε να το αποκτήσετε ή αποταμιεύετε για να το πάρετε;

ΑΠ. Εγώ έχω μισθό, η γυναίκα μου παίρνει επιδόματα για τα παιδιά. Γενικά, κάθε ιερέας συντηρείται από την ενορία, από τις δωρεές. Έχουμε τρία παιδιά και θα θέλαμε να έχουμε ένα δικό μας σπίτι. Όμως δεν μπορούμε να το αγοράσουμε. Μάλλον, το 70% του πληθυσμού μας δεν έχει αυτή τη δυνατότητα, οπότε δεν αποτελούμε καμία εξαιρετική περίπτωση.

Πατέρας Ολέγκ (Τσβετκόφ), 33 ετών

ΕΡ. Πού υπηρετείτε; Είναι μεγάλη η οικογένειά σας;

ΑΠ. Υπηρετώ ως εφημέριος του καθεδρικού ναού του Τιμίου Σταυρού στο Ομσκ, ενώ προηγουμένως υπηρέτησα για 12 χρόνια στην εκκλησία των Αγίων Πάντων της Ρωσίας στην πόλη Ουτσκουντούκ (Ουζμπεκιστάν). Έχω οικογένεια. Γυναίκα και πέντε παιδιά. Η μεγαλύτερη κόρη είναι 13 ετών, και έχω άλλους τέσσερις γιους.

ΕΡ. Σε ποια οικογένεια μεγαλώσατε, γιατί αποφασίσατε να γίνετε ιερέας;

ΑΠ. Γεννήθηκα στον Μέσο Βόλγα, στη Δημοκρατία της Μαρίι Ελ, στην πόλη Βολζσκ. Ο πατέρας μου ήταν αστυνομικός και η μητέρα μου ήταν γενικός εμπειρογνωμόνων των ζώων σε ένα μεγάλο αγρόκτημα. Το 1986 μετακόμισε στο Ουζμπεκιστάν, στη Σαμαρκάνδη, όπου ζήσαμε στα σύνορα των δύο εθνοτικών περιοχών, ανάμεσα στους τατζίκους και τους εβραίους της Μπουχάρας. Για τους μουσουλμάνους και τους εβραίους της Μπουχάρας, η απάντηση στο ερώτημα αν υπάρχει ο Θεός ήταν πάντα θετική. Οι συμμαθητές μου έφερναν τα πνευματικά τους βιβλία, είχα όμως τη συνείδηση ότι δεν ήταν δικά μου. Αργότερα ανακάλυψα ότι υπάρχει μια ορθόδοξη εκκλησία στην πόλη, και έπεισα τη μητέρα μου να με πάει εκεί. Μου εντυπώθηκε ανεξίτηλα. Είχε λειτουργία, ήταν οι τελευταίες μέρες της Σαρακοστής. Είχα την αίσθηση λες και είχα περιπλανηθεί κάπου για πολύ

καιρό, και επιτέλους έφτασα σπίτι μου. Τότε ήμουν 10 χρονών. Την επόμενη μέρα βαπτίστηκα. Σε ηλικία 12 χρονών συμμετείχα στις λειτουργίες του ναού. Στα 18 μπήκα στην Ιερατική Σχολή της Τασκένδης.

Μάχη με τις δεισιδαιμονίες

ΕΡ. Τι σας αρέσει στο λειτούργημά σας, και τι είναι το πιο δύσκολο, τι σας στεναχωρεί;

ΑΠ. Πάνω απ' όλα μου αρέσει να τελώ θείες λειτουργίες, όταν βρίσκομαι μπροστά στην Αγία Τράπεζα και προσεύχομαι. Προσεύχομαι για τον εαυτό μου, προσεύχομαι για τους ενορίτες, για εκείνους τους ανθρώπους που μου ζήτησαν να προσευχηθώ γι 'αυτούς. Είμαι ιδιαίτερα ευτυχής όταν βλέπω τους καρπούς αυτών των προσευχών. Και με θλίβει ... ξέρετε, όταν οι άνθρωποι απομακρύνονται από την πίστη, από τον Θεό, ... με αποδυναμώνει. Εύχομαι ο λαός μας να ξαναγίνει δυνατός, ισχυρός.

ΕΡ. Στο ποίμνιό σας, υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που πιστεύουν αληθινά;

ΑΠ. Έχουμε στον ναό μας ενορίτες που έρχονται τακτικά, εξομολογούνται και λαμβάνουν τη Θεία Κοινωνία, συμμετέχουν στη ζωή της ενορίας. Υπάρχουν άνθρωποι που έρχονται από καιρό σε καιρό, εμείς χαριτολογώντας τους αποκαλούμε παρορίτες. Αντιμετωπίζουμε και τη δεισιδαιμονία, η οποία κατά τη σοβιετική εποχή άκμασε σε όλο της το μεγαλείο.

Ανεξαρτησία κράτους και Εκκλησίας

ΕΡ. Η Ρωσία είναι χώρα κοσμική. Ποιος είναι ο ρόλος της Εκκλησίας;

ΑΠ. Ένα κοσμικό κράτος δεν πρέπει να παρεμβαίνει στις εσωτερικές υποθέσεις των παραδοσιακών θρησκειών. Και οι θρησκευτικοί θεσμοί δεν πρέπει να ανακατεύονται με την πολιτική. Αλλά η Εκκλησία μπορεί και πρέπει να υπερασπίζεται ηθικές και πνευματικές αξίες ιστορικές για τον λαό μας, πρέπει να έχει το δικαίωμα διαμεσολάβησης, αιτήσεως υπέρ του λαού της. Αυτός είναι ο ρόλος της σ' ένα κοσμικό κράτος.

ΕΡ. Ποια είναι η γνώμη σας για την κοινωνική διαστρωμάτωση μεταξύ των κληρικών;

ΑΠ. Δεν ξέρω κανέναν ιερέα που να είναι πλούσιος. Ίσως μόνο μία φορά γνώρισα έναν πλούσιο ιερέα, εκείνος ζει στο εξωτερικό, αλλά δεν είναι η Εκκλησία που τον πλούτισε, απλώς η οικογένειά του έχει διυλιστήρια. Όσο υπηρετούσα στο Ουτσκουντούκ, η οικογένειά μου ζούσε αρκετά ταπεινότερα από την πλειοψηφία

των ενοριτών μας. Εδώ και δύο χρόνια μένω στο Ομσκ, και τίποτα δεν έχει αλλάξει.

ΕΡ. Με τι πόρους ζει η οικογένειά σας; Ποιο είναι εκείνο το αγαθό, που χρειάζεται στην οικογένειά σας, αλλά δεν μπορείτε να το αποκτήσετε ή αποταμιεύετε για να το πάρετε;

ΑΠ. Παίρνω μισθό. Η σύζυγός μου εργάζεται επίσης, είναι μουσικός και διευθύνει τη χορωδία της εκκλησίας. Τώρα βρίσκεται σε άδεια μητρότητας. Μετά τη μετακόμιση στο Ομσκ, αγοράσαμε ένα διαμέρισμα με δάνειο, και θα το πληρώνουμε άλλα οκτώ χρόνια. Αυτό, μάλλον, είναι το όνειρό μας. Να αποπληρωθεί το δάνειο. Και γενικά έχουμε συνηθίσει να ζούμε σεμνά.

Όλγα Ούμοβα, Ιούλια Ρεπρίντσεβα, Ογκονιόκ

Το άρθρο από το “Ογκονιόκ” δημοσιεύεται συντομευμένο: kommersant.ru –

Πηγή: rbth.gr